

tunda sai, ei olnud ka mitte „kiwise” sūdamega ega halastamata, n'agu neid enamiste sõaajal on. Ta põõris kohe ümber, lāks wankre juurde, tõi säält kaks tervet leiba ja hää tükki liha ning andis seda selle naisele, kes nuid seda sõameest ja Jumalat pisarsilmil sūdamest tānas.

Seda lugu oli see soldat ka oma naisele kodu kirjutanud ja ütelnud: „Ma usun seda tõeoste, et Jumal selle waese naise palvet on kuulnud, ja wōtab ka teie palveid kodus kuulda, mis teie minu pārast Žema pool saadate! Sest, kust sõda läbi käib, sääl on ikka kõigesuurem hāda ja nālg!”

Siiia juurde lisame mōned sōnad neile noorte meestele maanituseks, kes alles froonu teenistusesse astuwad: mōtelge selle pāalle, mis see sõamees tegi, árge olge mitte armutumad waeste hādaliiste waštu, siis pāástab Jumal ka teid surmast ja hukatusest.

Ka on veel teisi Preisi sõamehi sellel ajal mitmedesse head teinud. Mōni soldat, kellega wiina anti, rüpas füll pudelijst ka, pani siis

laua pāalle ja pistis kuldraha pudeli pōhja alla ja lāks isi oma teed. Mōned teised jāgasivad oma froonu leiba nāginud waestelle ja jātsivad omad kōhud tūhjakś, ja kōik, kes nōnda tegiwad, hoidis Jumal waenlase kuulide eest ja lātsivad pārast rahutegemist kodu oma naise ja laste juurde, kus suure rōõmu-pisaratega, Jumalat tānades waštu wōeti. Need aga, kes armutumal wiifil waese rahwale waewa tegiwad, neid riisusivad ja nende majad ára pōletasivad, jáiwad kōik enamiste lahingi platsile; sest Jumal ei olnud nendega. — Seda pidagu igaüks meeles ja wōtku õpetust; sest: „kudas sa lükkad, nōnda see läheb.”

Ühe aidamehe poja õnnetustest.

Üks S. mōisa aidamees, L. maakonnas, saatis oma 13 aastase poja, kirjaga ühte teise mōisa, mis säält 25 wersta eemal oli. Poiss lāks rōõmuga teele, kanikas leiba farmaniš